

A watercolor illustration of a dog, possibly a pit bull mix, looking up at a large, glowing planet or moon in a dark, starry sky. The dog's fur is rendered in shades of brown, tan, and white. The planet has a yellow and green surface with some darker spots. The background is a deep blue with white speckles representing stars.

**Megan
Shepherdová**

Psi hvězda

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH LAJKY

Psi hvězda

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH LAJKY

Psí hvězda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Megan Shepherdová

Psí hvězda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Psí hvězda

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH LAJKY

Megan Shepherdová

 CPRESS

*Narodili jsme se,
aby se pohádky mohly stát skutečností.*

VERŠ Z POCHODU VOJENSKÝCH VZDUŠNÝCH SIL SSSR

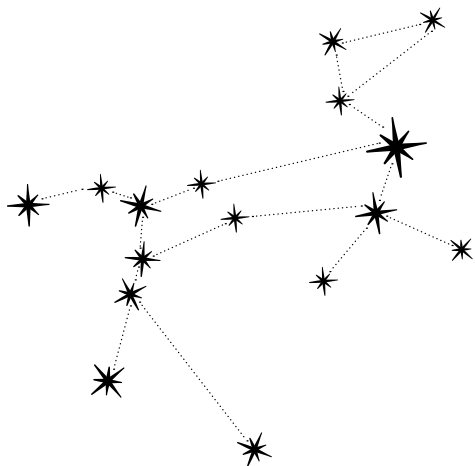
Farrar Straus Giroux Books for Young Readers
An imprint of Macmillan Publishing Group, LLC
120 Broadway, New York, NY 10271
fiercereads.com

Copyright © 2021 by Megan Shepherd
All rights reserved.

© Wilqkuku / Shutterstock.com

Cover illustration © Marcela Jaklová, 2022
Translation © Eva Kadlecová Pourová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4059-8
ISBN e-knihy 978-80-264-4067-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-4068-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-4066-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

1/ *Bezejmenná*

Byla to jedna z těch nocí, kdy by žádný pes neměl být sám. V ulicích Moskvy se proháněl ledový vítr, kvílel a skučel a unášel s sebou zmrzlé hrudky sněhu, kterými zasypával stěny budov. Venku nebylo ani živáčka, nejezdila žádná auta. Kdo mohl, zavřel se doma, uvařil si teplou večeři a užíval si společnosti svých nejbližších. V závětrí pod schodištěm vedoucím do obchodu s obuví se choulila malá fenka, která se tady ukryla před sněhovou bouří.

Neměla žádné jméno. Jméno dostávali jen Teplí psi – ti, kteří žili v domech lidí, jedli z misek a společně s dětmi spávali zachumlaní v teploučkých přikrývkách. Pro Studené psy – žijící na ulicích – neměla jména pražádný význam. Fenka myslela na jediné – kdy se bude moct znovu najíst. Myš, kterou ulovila přede dvěma dny, už dávno strávila a v bříšku jí znovu kručelo hladu. Do města

dorazila zima, Sněhobílá dáma, a jídla bylo málo. Dvě předešlé zimy přežila, ale tahle bude možná její poslední.

Ze tmy se ozvalo zavrčení.

Fenka vyskočila na nohy. Vířící sníh ji bodal do tváře, a tak přimhouřila oči. Plynové lampy před obuvnictvím vydávaly jen slabé, mihotavé světlo, v němž nic neviděla.

Zavrčení se ozvalo znovu.

V chabém světle se zjevili tři Studení psi. Dva znala už z dřívějších. První z nich byl starý, černou srst měl místy prošedivělou a chybělo mu jedno oko. Druhý, žíhaný, byl alespoň třikrát tak vysoký, než byla fenka. Třetí pes byl ještě štěně. Tohle byla nepochybně jeho první zima a z očí mu číselo zoufalství.

Nebylo to poprvé, co si fenečka musela hájit své území. Celé týdny se toulala městem, než se jí podařilo najít vhodné útočiště, místo, které leželo mimo ulici a které bylo chráněné před větrem. Ve zdi bydlela myší rodinka, kterou přivábila vůně linoucí se z ševcovy kuchyně. Nejdůležitější však bylo, že do skrýše pod schody nebylo vidět z ulice, na níž slídl pohodný – muž, který chytal toulavé psy.

Fenka vycenila na vetřelce zuby.

„Zpátky!“ vyštěkla.

Starý černý pes sklonil hlavu a odpověděl jí tichým zavrčením: „Uteč, maličká. To schodiště si zabíráme my.“

Fenka trvala na svém: „Zmizte odsud!“

Štěně začalo přecházet tam a zpět. Na čenichu nemělo žádné jizvy, a tak se dalo usuzovat, že zatím moc rvaček nezažilo a nemohlo se dočkat, až se bude moct před ostatními předvést.

Černý pes vrhl výmluvný pohled na žíhaného, a ten se připlížil vpřed, do světla.

„To schodiště teď patří jenom nám!“ zaštěkal výhruzně.

„Je moje!“ zavrčela fenka.

Žíhaný se ohlédl na jednookého kumpána.

„Jsi sama,“ procedil zasmušile staroch mezi zuby.

„Nemáš smečku. Nemáš ani druha nebo štěňata. Pes, který je sám, nepřežije.“

Fenka zdvihla bojovně hlavu a podívala se zpříma na starého psa. „Naopak. Být sám je *jediný* způsob, jak přežít.“

Tlapky jí na studené zemi bolestivě mrzly. Přestože byla pořádně rozčilená, chvěla se zimou.

Štěně se dalo opět do pohybu. Jeho starší společníci pohlédlí jeden na druhého a černý přikývl. Žíhaný vycenil zuby.

„To nezáleží na tobě.“

Žíhaný se vrhl vpřed. Od drápů mu odlétl čerstvě napa-
daný sníh. Fenka se bleskurychle připravila k obraně. Jakmile se po ní ohnal, pohotově se stočila stranou a zakousla se mu do ramene. Poté se na ni s mohutným zavrčením vrhlo štěně. Zaútočilo na ni svými ostrými špičáky

a ona si v poslední chvíli stihla zakrýt oči. Přední packou jí projela ostrá bolest. Štěně po ní chňaplo podruhé a tentokrát jí z ucha vytrhlo chomáč chlupů.

Starý pes vše nehnutě sledoval a upíral na ně své jediné žluté oko.

Nyní se na fenku znovu začal sápat žíhaný. Fenka skočila střemhlav do rozbité bedýnky, která byla akorát tak velká na jeden pár bot – a akorát tak velká, aby se do ní vešel malý pejsek. Přimáčkla se co nejvíc k zadní stěně, kam na ni ani vytáhlé štěně svými ostrými drápy nedosáhlo.

„Zpátky!“ vyštěkla panovačně ze svého bezpečného úkrytu. „Tohle schodiště je moje!“

Štěně dál zuřivě vrčelo u vstupu do bedýnky. Jeho žíhaný kumpán očichával bedýnku ze všech stran a snažil se najít slabá, chatrná prkýnka. Fenka, schoulená uvnitř, prudce oddechovala. Bolesti, která jí pulzovala v tlapce, si nevšímala. Pokud by přišla o své útočiště, nepřežila by ani jeden další den.

Konečně se černý pes zdvihl. Zavrčel na žíhaného i na štěně, otočil se a zmizel zpět ve vánici. Štěně zklamaně zakňučelo, ale když na něj žíhaný zostra vyštěkl, i ono se odplížilo pryč.

Fenka přerývaně dýchala. Třásla se od ocásku až k čumáčku. V pokousaných tlapkách a na hlavě jí pulzovala bolest. Počkala tak dlouho, jak jen to vydržela, a pak se

obezřetně vykradla z bedýnky ven. Po psí tlupě nebylo ani vidu, ani slechu. Začala si lízat rány na přední pacce.

Věděla jistě, že se psi vrátí. Jen neuměla říct, kdy.

Bouře na chvílku polevila a fenka si mohla odpočinout od ledového větru, který jí pronikal až do morku kostí. Dopadaly na ni měkké paprsky světla. Zpoza roztrhaných mraků začínaly na nebi zářit hvězdy.

Fenka zamrkala a pohlédla na tu nejjasnější z nich, na Psí hvězdu.

„Děkuju,“ zaštekala potichu.

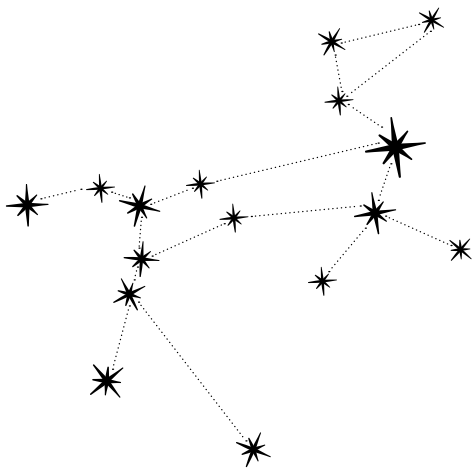
Hvězda jasně zablikala. Fenka uslyšela hluboko ve svém nitru jemný hlas – hlas Psí hvězdy.

Ubránila ses, maličká. Byla jsi statečná. Brzy nastane chvíle, kdy budeš muset opět prokázat svou odvahu.

Všichni psi – Studení, Teplí, a dokonce i ti Divocí, kteří žili v lesích a hlasitě vyli – si Psí hvězdy velmi vážili. Byla opředaná hlubokým tajemstvím a měla ve svých rukách osudy psů z celého světa. Střežila je, ze svého nebeského trůnu na noční obloze vedla jejich kroky a všechny je milovala.

Fenka vlezla zpět do bedýnky, stočila se do klubíčka a víčka se jí začala klížit únavou. Každíčkový sval na těle ji bolel. Když zavřela oči, aby se konečně nechala unést spánkem, dodala Psí hvězda potichoučku:

Budeš muset být statečnější než jakýkoliv jiný pes před tebou.

2/ *Nina*

Jakmile Nina vkročila do temně modrého cirkusového šapitó, otevřela úžasem pusy. Na tenoučkých provázcích viselo tisíce svíček, takže strop připomínal oblohu plnou hvězd. Venku panovala šedivá, bouřlivá, studená noc, avšak uvnitř stanu sálalo z obrovských pochodní horko. Připadalo jí, jako by se ocitla v novém, tajuplném světě.

Navzdory horku si však utáhla šálu okolo krku.

„Nino, dávej pozor na svého bratra,“ zamračila se maminka a kývla hlavou směrem k Ivanovi. Chlapec už mizel v davu a prodíral se k vozíku s praženou kukuřicí. Předchozí týden oslavil desáté narozeniny a zřejmě se rozhodl, že odteď už je dospělý a může si sám určovat, v kolik hodin bude chodit spát, a může si také u snídaně číst tatínkovy noviny.

Maminka pokračovala: „Tatínek si potřebuje nerušeně promluvit se svými kolegy z institutu. Nezapomeň, že jsme tu kvůli jeho výzkumu, ne pro vaši zábavu. Spoléhám na tebe, že dohlédneš, aby Ivan nevyváděl žádné skopičiny.“ Potom její pohled spočinul na uzlíkovitých střapcích dívčiny šály a prohlásila přísně: „Sundej si tu šálu.“ Na okamžik se odmlčela a vzápětí dodala: „Je tu teplo, tady ji přece nepotřebuješ.“

Nina zabořila prsty do měkkých záhybů látky. Přestože byla upletená ze silné, teplé vlny, měla pocit, jako by v dlaních svírala hedvábí. Když ji spatřila poprvé, okolo krku své nejlepší kamarádky, zdálo se jí, že nic krásnějšího v životě neviděla. Byla blankytně modrá – což byla barva, která během moskevských zim příliš často k vidění nebyla – a zdobená jemnou výšivkou růžových i oranžových květů a velkými baculatými střapci, které ji teď lechtaly na bradě.

„Ale vždyť přece patřila Ludmile,“ namítla.

„Pssst!“ zarazila ji rychle maminka a potichu dodala: „To je právě ten problém. Každý si jistě pamatuje šálu, jako je tahle. A my nechceme, aby si nás lidé spojovali s Ludmilou nebo kýmkoliv jiným od Sokolovových. Co když si ředitel Sonin všimne, že ji máš na sobě?“ Matčin pohled sklouzl k jednomu z mužů, kteří stáli nedaleko společně s jejich tatínkem a jehož pleš se ve svitu pochodní doslova blýskala.

Nina zatnula zuby, aby neřekla nic, čeho by později litovala. Ludmila byla její nejlepší kamarádkou ještě předtím, než obě dvě přišly na svět. Jejich maminky byly totiž těhotné ve stejný čas. Nejprve spolu pořádaly čajové dýchánky pro své panenky, později tajně utíkaly ze školních slavností a ukryté za sovětskými transparenty si tajně listovaly v propašovaných amerických časopisech nebo se zkoušely líčit rtěnkami, vypůjčenými z kabelek svých maminek. Den před svým zmizením si Ludmila odmotala šálu z krku a vložila ji Nině do rukou. *Vím, že se ti vždycky líbila, řekla. Vezmi si ji. Nos ji, abys na mě nezapomněla.*

Nina se tehdy jen vesele zasmála. *Vždyť jedeš jen na prázdniny, neletíš na Měsíc.*

Avšak Ludmila se už do třídy nikdy nevrátila.

Pokaždé, když si teď Nina omotala vlněný šál okolo krku, měla pocit, jako by Ludmila byla stále s ní. Blankytně modrá. Barva Ludmiliných očí.

Nina si nasupeně stáhla šálu z krku a zastrčila si ji do kapsy kabátu.

Maminčin obličej zjhl. „Na, pražená kukuřice tě určitě rozveselí.“ Vtiskla Nině do dlaně minci a vydala se za tatínkem ke vchodu do stanu. Nina se podívala na minci a povzdechla si. Copak může pražená kukuřice nahradit nejlepší kamarádku?

Nina se snažila najít v davu lidí Ivana. Nakonec ho spatřila, jak upřeně pozoruje jakousi věštkyni. Nad stolem plným zvířecích lebek a křišťálových koulí se skláněla stařena s blyštivými zlatými náušnicemi.

„Povězte mi, děti,“ promluvila ta žena a zdvihla balíček karet, které byly pomalované obrázky korun, lebek a dýk. „Kdo z vás je natolik odvážný, aby si nechal předpovědět osud?“

Děti vyděšeně vyjekly a couvly, avšak Nina okamžitě ožila. „Já!“

Ivan ji zatahal za rukáv. „Nino, nedělej to. Moje učitelka říká, že pověřčivost je nebezpečná a zpátečnická. Tvrdí, že je stejně škodlivá jako náboženství.“

Nina obrátila oči v sloup. „A kdo na mě bude žalovat, co? Jestli se nepletu, tak si nějaký kluk loni v létě uvázal okolo pasu druhé kalhoty, honil mě po celém domě a tvrdil, že je šestinohá příšera Bukavac.“ Šťouchla ho rozpustile prstem do boku. Myslela si, že se Ivan při té vzpomínce usměje, ale on se místo toho jen ještě víc zamračil.

Nina se obrátila k věštkyni. „Chci vědět, co mě čeká.“ Prsty si zapletla do šály, kterou měla schovanou v kapse. „Chci vědět, jestli můžou být věci znovu tak, jak byly dřív.“

Ivan se zhluboka nadechl. „Jdu to říct tátovi!“

„Počkej!“ vykřikla Nina, když viděla, jak rychle mizí v davu. Ale stan byl nacpaný k prasknutí, lidé hlasitě

oddechovali, všude bylo slyšet chroupání kukuřice a šustění vstupenek poházených na zemi, jak na ně lidé šlapali. Konečně Nina zahlédla mezi klecí s tygry a hlavním jevištěm Ivanův šedý plstěný klobouk.

Protlačila se k jevišti, na němž jakýsi muž s knírkem a v červeném klobouku krmil fazolemi opičku, která mu seděla na rameni. Opička měla malá černá očka a širokou pusinku, lemovanou nadýchanou, heboučkou srstí. Když muž napřáhl paži, opička po ní seběhla dolů a seskočila na stoličku. Muž se uklonil a zmizel i se svou chundelatou svěřenkyní v zákulisí. Diváci je odměnili veselým pokřikem.

Nina Ivana doběhla přesně v okamžiku, kdy se prodral až k otci. Ten měl na sobě hnědé vojenské sako zdobené červenými nárameníky a zrovna se živě bavil se svými kolegy. Rozhovor náhle utichl. Otec se obrátil k Ivanovi a ve tváři zarostlé hustým hnědým plnovousem se mu zračil přísný výraz. Pak pohlédl i na Ninu. To samé udělali i ostatní muži, včetně ředitele Sonina. Nina se zhluboka nadechla. Před ní stáli vědci, kteří pracovali na přísně tajných projektech zabývajících se raketami a vesmírem. Vědci, kvůli nimž zůstával tatínek v Institutu kosmické medicíny tak dlouho, že ho někdy slyšela vracet se až po půlnoci a znovu odcházet již před snídaní. Vědci, kteří byli vzteky bez sebe, když se Ludmilin otec nevrátil z astronomické konference v Americe.

„Co se děje, Ivane?“ zeptal se tatínek, ale díval se přitom na Ninu, která byla o dva roky starší než její bratr, a tedy většinou i rozumnější. „Nino?“

Nina pevně stiskla Ivanovu paži a rychle vyhrkla: „No, my... říkali jsme si, jestli bychom se na tebe mohli dívat, až budeš pracovat na misi Hvězdný letec. Budeme úplně potichoučku.“ Její dotaz se setkal s mrazivým mlčením, a tak urychleně dodala: „Pro slávu naší vlasti.“

Na tatínkově tváři se rozlil široký úsměv. „Slyšíte to, soudruzi? Má dcera, věrná komunistické straně.“

„Vidí, že Sovětský svaz čeká skvělá a zářivá budoucnost,“ dodala potěšeně jedna z tatínkových kolegyň.

Avšak tatínkův nadřizený se neusmíval. Ředitel Sonin přešel pohledem k blankytně modré šále, která Nině vyklouzla z kapsy kabátu, když spěchala za bratrem, a která se nyní houpala ve vzduchu. Nina ji bleskurychle nacpala zpět do kapsy. Doufala, že ředitel nepoznal, komu dřív patřila – dívce označované za zrádkyni.

„Pověz, co všechno víš o misi Hvězdný letec, Nino Konstantinová?“ vyzvídala ředitel Sonin tlumeným hlasem.

Nině se začalo po krku rozlévat horko. Najednou ji napadlo, zda toho neřekla příliš. Detaily projektů, na nichž Institut kosmické medicíny pracoval, byly sice přísně tajné, ale vládní rozhlas i tisk naznačovaly, že se připravuje nová odvážná vesmírná mise, jejímž cílem je pokořit a zostudít

amerického protivníka. Všechny noviny se zabývaly tím samým: Kdo se dostane do vesmíru jako první – Amerika, nebo Sovětský svaz?

Nina se zakoktala: „No... je to program, který cvičí zvířata pro let v raketě, aby se zjistilo, jestli by někdy lidé mohli žít ve vesmíru. A... a taky ten program zajistí Sovětskému svazu nezpochybnitelnou převahu nejen tady na Zemi, ale i mezi hvězdami.“

Ředitel Sonin povytáhl překvapeně obočí a letmo pohlédl na dívčina otce. „Správně. A můžeme ti věřit, že to, co dnes uvidíš v zákulisí, nikomu neprozradíš?“

Nina mrkla na tatínka, který ji pozorně sledoval. „Samozřejmě.“

Ředitel Sonin přikývl. „Pak tedy můžeš jít s námi. A ty také, chlapče.“ Poplácal Ivana po rameni. „Poznáte budoucí hrdiny mise Hvězdný letec – opice!“

Nina s Ivanem se na sebe překvapeně podívali. *Opice?* V kosmických raketách? To byla natolik bláznivá představa, že se jí zdráhali uvěřit!

Zatímco se Nina společně s vědci prodírala zástupem lidí, hlas ozývající se z tlampače lákal diváky na zábavný výukový program o souhvězdích, který měl za okamžik začít. Světla se ztlumila a z amplionu se rozeznělo vyprávění o dávných časech, kdy ještě neexistovala ani světla, ani moderní města, o časech, kdy nad světem jasně zářily

hvězdy a kdy v jejich uspořádání začali lidé spatřovat tvary a obrazce. Tatínek odhrnul oponu do zákulisí a Nina uviděla několik dalších vědců, kteří právě mluvili s cvičitelem zvířat. Cirkusové opičky byly zavřené ve svých klecích. Neskákaly, nehoupaly se ani se neládovaly fazolemi, jako to dělaly během představení. Seděly shrbené a škrábaly si lysinky na hřbetech.

„... nejsou přizpůsobené podmínkám ve vesmíru,“ vysvětloval zrovna cvičitel opic, který si mezitím sundal nejen červený klobouk, ale překvapivě i knírek. „Opice jsou velmi citlivé na velký hluk a extrémní změny teplot. Mohly by se na Zemi vrátit buď zraněné, nebo s velmi vážným traumatem.“

„To je možné,“ odvětil jeden z tatínkových kolegů, „my však máme důvěryhodné zdroje, které tvrdí, že se američtí vědci chystají opice do vesmíru poslat. A po návratu budou zkoumat, jaký vliv mělo kosmické prostředí na jejich organismus. Opičí organismus je svým fungováním nejpodobnější organismu lidskému. Pokud ve vesmíru přežijí opice, pak je pravděpodobné, že to zvládnou i lidé.“

„Američani,“ odfrknul si pohrdlivě ředitel Sonin. „Ti sami jsou ještě opicemi. Nemám pravdu, ty naše malá komunistko?“ obrátil se na Ninu. Dívka ztuhla, nebyla si jistá, jak odpovědět. Zaslechla, jak si maminka s tatínkem šeptají, že Ludmilin otec nyní pracuje pro Američany –

tedy pro nepřítel – ve městě zvaném Boston. Avšak kdykoliv o tom začala ona sama, maminka i tatínek ji okamžitě umlčeli a spěchali k oknu zkontrolovat, zda před domem neparkují podezřelá auta, z nichž by je mohl někdo sledovat.

„Ano, máte pravdu, Američani jsou skutečně ještě opiče,“ odpověděla.

Sonin spokojeně přikývl. Ve skutečnosti však Nina vlastně nechápala, *proč* přesně je Amerika jejich nepřítel. Pokud by byla Amerika opravdu tak hrozná, proč by tam Ludmilina rodina utíkala? Ano, Amerika měla svá nepopíratelná lákadla – filmové hvězdy, překrásné oblečení, rozlehlé hory a lesy. Všichni ale přece věděli, že Sovětský svaz je důležitější a mocnější. Od amerických žen se očekávalo jen to, že se stanou matkami a manželkami, zatímco sovětské ženy mohly své zemi sloužit jako vůdkyně či vědkyně, byly rovnocenné mužům. V Americe žili chudí lidé na ulicích, žebrali o zbytky jídla, zatímco v Sovětském svazu se komunistická strana starala o všechny občany a všichni měli příležitost být v životě úspěšní.

Proč jen tedy Sokolovovi utekli? Sergej Sokolov byl úspěšný vědec a Anna Sokolovová pracovala jako ředitelka jedné dobré základní školy. Nina byla u nich doma mnohokrát na večeri. Proč se rozhodli vyměnit pohodlný život v komunistické zemi za Ameriku?

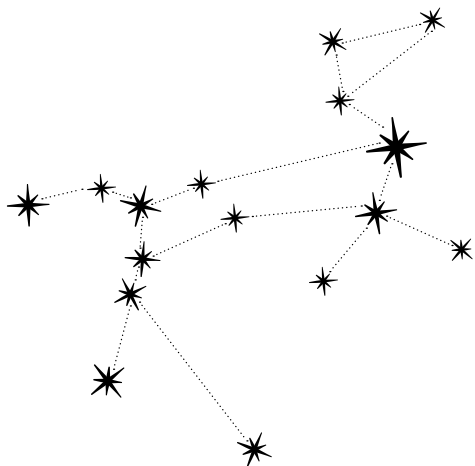
Úkosem pohlédla na tatínka. Kéž by se ho tak mohla na tyto věci zeptat. Ale nikdo jí nemusel říkat, co sama věděla – že oddaná komunistka se nevyptává.

„Potřebujeme zvíře, které zvládne drsné podmínky,“ vysvětlovala jakási vědkyně řediteli Soninovi. „Zvíře, které se umí přizpůsobit nepředvídatelným situacím. Zimě, stísněným prostorům. Zvíře, které bude chytré, ale zároveň ochotné plnit rozkazy.“

„Kde ale takové najít?“ přemítal nahlas další z vědců.

Všichni se odmlčeli. A pak promluvil tatínek. „Myslím, že o jednom takovém bych věděl.“

Než si však mohla Nina vyslechnout konec tohoto hovoru, objevila se u opony maminka a volala na ni i na jejího bratra, ať se jdou podívat na představení o hvězdách. Nina s Ivanem proběhli oponou zpět. Nad hlavami se jim houpačky svíčky a vytvářely zářivé, magické obrazce znázorňující tajuplné měsíce, planety a souhvězdí, které bděly nad každickým koutem světa. Dokonce i nad koutem natolik vzdáleným, jako byl Boston.

3/ *Bezejmenná*

Bouře zuřila celou noc, až se konečně zpoza mraků vylouplo zamžené ranní slunce. Malá fenka vylezla ven z bedýnky. Prohlédla si svá zranění, pečlivě je olízala, aby je zbavila nečistot, a pak si protáhla ztuhlé nohy a hřbet.

V žaludku jí zakručelo hlady.

Přeběhla ke koši, do něhož ševcova rodina házela odpadky. Čumáčkem prohrabala zmačkané noviny, drobné úlomky dřeva a staré hřebíky s nadějí, že se jí podaří najít aspoň ždibec něčeho, co zbylo rodině od snídaně. Zachytila slabý závan omastku a dychtivě zabořila čenich do papíru.

Dveře obuvnictví se rozlétly.

Fenka ztuhla, jako by byla odlitá z betonu, který cítila pod tlapkami. Jen srdce jí v hrudi splašeně tlouklo.

Ve dveřích se objevila ševcova žena. V jedné ruce držela pytel s odpadky a druhou rukou si přidržovala župan. Jakmile spatřila fenku, v očích jí divoce zablesklo.

„Zmiz odsud!“

Fenka se snažila vyškrábat ven z odpadkového koše, přičemž rozházela noviny všude okolo. Žena znovu zakřičela. Fenka se dala na útěk a pelášila pryč průchodem mezi domy. Nebylo to zdaleka poprvé, co spolu hrály tuto hru, a tak tušila, co bude následovat. Nemýlila se. Střevíc, který po ní žena hodila, se jí otřel o zadek a ona co nejrychleji utíkala směrem k hlavní silnici.

Když přebíhala na druhou stranu, aby se dostala do parku obehnaného vysokým plotem, slyšela, jak za ní žena křičí. Zpomalila a snažila se zklidnit dech. *Byla v bezpečí.* V mžiku na honičku zapomněla, protože jí opět zlověstně zakručelo v žaludku. V uličce vedle parku stál další odpadkový koš, ale jako obvykle už ji předběhly myši a veškeré zbytky jídla stihly spořádat. A tak se vydala na svou obvyklou pochůzku. Prohledávala mříže kanálů a křoviska, v nichž se někdy skrývala ptačí hnízda. Před vlakovým nádražím našla kus papíru a v něm zabalený kousek chlebové kůrky. Bleskurychle ho popadla, aby si jí nevšimli další psi, kteří se také potulovali kolem nádraží, a odnesla si ho o dvě ulice dál. Tam se uvelebila na chodníku na sluníčku a lačně těch pár ubohých soust zhltila.

Pak na chvilku zavřela oči a nechala se unášet pocitem, že má v břicho alespoň trochu jídla, i když to bylo jen opravdu maličko. Když je zase otevřela, zjistila, že se dívá do okna domu na druhé straně ulice. Viděla v něm malé děvčátko, které zdvihlo ze země vypaseného bílého psíka, chovalo ho v náručí jako miminko a něžně ho kolébalo ze strany na stranu. Psík ji ani nekousal, ani neškrábal. Jen na dívku oddaně upíral své velké oči.

Fenka na druhé straně ulice se zachvěla. Slunce se schovalo za mraky a vypadalo to, že v noci bude pravděpodobně znovu sněžit. Potřebovala tedy mezi odpadky najít ještě nějaké další jídlo. Nemohla však odtrhnout pohled od toho tlustého, malého psíka. *Teplý pes*, pomyslela si. Po něm určitě nikdo boty nehází. Nemusí olizovat staré noviny. Ani mu cizí psí smečky nelezou na jeho území. Má kolem sebe jen roztomilé děti a spoustu teplých přikrývek.

Otočila se a v okně za sebou zachytila odraz sebe samé. Měla natržené ucho. Špinavý hřbet. A byla vyhublá na kost. Copak by se snad mohl toulavý voříšek jako ona někdy stát Teplým psem?

Proběhla svůj obvyklý okruh městem a zamířila zpět k obuvnictví. Měla se na pozoru, protože ševcova žena mohla stále ještě hlídat u dveří, ale před obchodem panovalo ticho a klid. Pročmouchala nově přidané odpadky – nic. Její útroby se naléhavě dožadovaly jídla. Zdráhavě doběhla

ke starému střevíci, který po ní žena mrštila. Kůže, z níž se šily boty, byla velice tuhá, ale nebylo to poprvé, co byla natolik zoufalá, že ji sežvýkala.

Z přítmí se po ní natáhly ruce. Ona si jich však nevšimla.

Prudce sebou trhla a zavrčela, ale bylo příliš pozdě. Ruce přes ni přehodily těžký hadr.

Pohodný!

Zuřivě kolem sebe chňapala a drápala. Vzduch byl prosycený pachem lidí. Jak to, že je necítla, když se k ní blížili? Byla příliš soustředěná na Teplého psíka s vypaseným břichem. Taková hloupost! Lidé, kteří ji chytili, byli dva: žena v klobouku, který byl cítit stejně jako králičí kožich, a muž páchnoucí po tabáku.

Fenka škrábala na všechny strany tak usilovně, až se jí podařilo vysvobodit si z látky hlavu. Kroutila se na všechny strany a zuřivě vrčela, ale žena měla na ruku tlusté rukavice, které se jí nepodařilo prokousnout.

„Šššš...“ konejšila ji žena.

Fenka vycenila zuby. Srdce v hrudi se jí zběsile třepetalo jako křídla ptáka, který uvázl v zubech hladové kočky. Nákladní auto těch lidí páchlo gumou a mělo šedou barvu. Nebyl to malý bílý nákladáček, kterým jezdil pohodný. Jestliže to nebyli lidé, kteří chytali toulavé psy, co byli zač?

Žena vytáhla z kapsy kousek nějakého jídla a fenka se přestala svíjet. *Maso*. Ucítla lahodnou vůni tučné šťávy.